

Nr 48.

Av herr **Roos**, om ändring i gällande bestämmelser rörande fördelning av odlingslån.

Kungl. kungörelsen av den 13 juni 1845 »rörande sättet för återbetalning av allmänna medel till korporationer eller menigheter för beredande av odlingsföretag» m. m. ävensom kungl. kungörelsen av den 3 november 1848 med bestämmelse därom, att hvad år 1845 blivit stadgat även skall utsträckas till de lån, vilka i enahanda syfte varda enskilda personer meddelade, förutsätta icke annat, än att lånemedlen skola å vederbörande hemman fördelas. Samma uppfattning gör sig gällande uti de den 14 juni 1901 meddelade bestämmelserna angående villkoren för lån från odlingslånefonden.

Emellertid har det under de senare åren i en mängd fall inträffat, att odlingslån blivit beviljade icke blott till utdikning av vattenskadad mark tillhörande hemman eller hemmansdelar, utan även avsöndrade lägenheter. Efter torrlägningsarbetets fullbordande hava lånemedlen blivit fördelade i enlighet med de vid en föregående laga syneförrättning bestämda grunder, men har vederbörande myndighet på grund av ovan nämnda stadganden icke ansett sig kunna fastställa ett fördelningsförslag, enligt vilket betalningsskyldigheten till större eller mindre del lagts å ägare av lägenhet, utan har sagda skyldighet förklarats åligga ägaren till den hemmansdel, varifrån lägenheten blivit avsöndrad.

Följden härav har blivit, att ett lägenhetsägaren rätteligen åliggande betalningsansvar vid uträknandet av annuiteterna för statslånets gäldande blivit pålagd ägaren av ett hemman, vars ägor icke i någon mån blivit genom dikningsarbete förbättrade. Skulle lägenhetsägaren försumma att vid tiden för annuiteternas erhållande tillhandahålla »stambemmanets» ägare det förfallna beloppet, så skulle det missförhållandet kunna inträffa, att den senare, som i själva verket icke har någon del i saken, vid bri-

stande kontant tillgång till avgäldens betalande finge se sina inventarier eller kreatur utnätta.

På grund av vad här ovan blivit anfört får jag — då säkerheten för lånets återbetalande icke därigenom kan anses äventyrad — hemställa,

att sådan ändring måtte vidtagas i nu gällande bestämmelser rörande fördelning av odlingslån, att betalningsansvaret lägges å de hemman eller lägenheter, vilka med tillhjälp av statslåneemedel blivit förbättrade.

Stockholm den 25 januari 1913.

Adolf Roos.

Nr 49.

Av herr **Roos**, om *åvägabringande av utredning och förslag i fråga om lämpliga åtgärder för anskaffande av för Sverige behöfelig mängd tallfrö.*

Genom tillkomsten av 1903 års skogslag hava goda förutsättningar för skogsåterväxtens betryggande blivit skapade, men förutsätter sagda lag dock, att tillfälle förefinnes att för rimligt pris erhålla fullgott skogsfrö, vilket, åtminstone med avseende å tallfrö, bör vara av inhemskt ursprung, detta synnerligast som erfarenheten visat, att det tallbestånd, som härstammar från importerat frö, icke har varken den stambildning eller den kvalitet, som oundgängligen erfordras för erhållande av ett förstklassigt virke. För att hindra importen av tyskt frö åsattes detsamma en tull av 4 kronor per kg., och — då det visade sig, att sådant frö, tack vare det allttjämt stegrade fröpriset, med fördel kunde hitsändas via Norge eller Finland — har sedermera allt importerat tallfrö åsatts sagda tullsats.

Landets skogsvårdsstyrelser hava under år 1911, eller det sista år, varför uppgift kunnat erhållas, använt något över 12,000 kg. tallfrö, som vid inköpet dragit en kostnad av i medeltal 17 kronor per kg., ett pris, som är dubbelt så högt som det, vilket rädde sex år tidigare. Med 1911